

ความพร้อมของนักศึกษาในระดับอุดมศึกษาต่อการเป็นผู้ประกอบการ
THE READINESS OF UNIVERSITY STUDENTS TOWARD ENTREPRENEURS

ดร.ธนกร ลิ้มศรีณย์ *

ดร.บุษยา วงษ์ชวลิตกุล **

ดร.ธีติมา ปิยะศิริศิลป์ ***

อังควิภา แนวจำปา ****

บทคัดย่อ

ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) นับว่าเป็นผู้ที่มีบทบาทหลักในการขับเคลื่อนเศรษฐกิจหลักของนานาประเทศ ดังนั้นการศึกษาความพร้อมของนักศึกษาในการเป็นผู้ประกอบการวิสาหกิจเริ่มต้นในช่วงที่กำลังจะสำเร็จการศึกษาจึงมีความสำคัญ เพื่อให้ทราบถึงความถนัด ความสามารถ และความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ ซึ่งเป็นกลไกสำคัญประการหนึ่งของการพัฒนาประเทศต่อไป งานวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ มีรูปแบบเป็นการวิจัยเชิงสำรวจ เครื่องมือการวิจัยที่ใช้ในการเก็บข้อมูลคือแบบสอบถาม โดยเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักศึกษาสหกิจศึกษาของมหาวิทยาลัยเอกชน จำนวน 816 คน ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาคณะวิศวกรรมศาสตร์มีความถนัดในการเป็นผู้ประกอบการมากที่สุด และนักศึกษาคณะบริหารธุรกิจมีความถนัดในการเป็นผู้ประกอบการน้อยที่สุด ผลการทดสอบสมมติฐาน พบว่า ความถนัดในการเป็นผู้ประกอบการมีความสัมพันธ์กับความสามารถในการเป็นผู้ประกอบการ ความถนัดในการเป็นผู้ประกอบการมีความสัมพันธ์กับความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ และความสามารถในการเป็นผู้ประกอบการมีความสัมพันธ์กับความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการอย่างมีนัยสำคัญ

คำสำคัญ : ความพร้อมในการเป็นผู้ประกอบการ วิสาหกิจเริ่มต้น นักศึกษาอุดมศึกษา

* อาจารย์ประจำบัณฑิตวิทยาลัย สาขาบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยสยาม, e-mail : dr.tanakorn@siam.edu

** คณบดีคณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยวงษ์ชวลิตกุล, e-mail : busaya_von@vu.ac.th

*** อาจารย์ประจำบัณฑิตวิทยาลัย สาขาบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยสยาม, e-mail : teetima_p@yahoo.com

**** อาจารย์ประจำหลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต สาขาวิชาการตลาด มหาวิทยาลัยวงษ์ชวลิตกุล,
e-mail : angkavipa_nae@vu.ac.th

Abstract

Small and Medium Enterprises (SMEs) are the backbone of economics in many countries. Therefore, the study of the readiness of undergraduate students in the final year of their studies was significant in order to acknowledge students' aptitude, readiness, and intention to be an entrepreneur in the near future. The questionnaire was employed as the main research instrument for collecting data from the sample group, 816 Co-operative Education students. The statistical data analysis indicated that students from Faculty of Engineering had the highest entrepreneurial aptitude while students from the Faculty of Business Administration had the lowest entrepreneurial aptitude. Moreover, there was a significant correlation between entrepreneurial aptitude and entrepreneurial competence, correlation between entrepreneurial aptitude and entrepreneurial intention, and correlation between entrepreneurial competence and entrepreneurial intention.

Keywords : Readiness of entrepreneur, Start-up, University student

บทนำ

สังคมประเทศไทยในยุคปัจจุบัน มีสถานะแวดล้อมที่มีการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจ สังคม การเมือง และเทคโนโลยีสารสนเทศ ซึ่งส่งผลกระทบต่อวงกว้างในด้านต่าง ๆ เช่น ด้านการดำเนินธุรกิจ ด้านการใช้ชีวิตประจำวัน รวมถึงด้านการศึกษา และอื่น ๆ โดยปัจจัยดังกล่าวไม่ได้เกิดขึ้นในเฉพาะประเทศไทยเท่านั้น แต่ยังเกิดขึ้นในหลายประเทศ ดังนั้นการอยู่รอดผู้ประกอบการต้องเผชิญหน้ากับ สถานะการแข่งขันทางธุรกิจเพิ่มมากขึ้น โดยเฉพาะผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ซึ่งถือเป็นผู้มีบทบาทหลักในการขับเคลื่อนเศรษฐกิจหลักของนานาประเทศ โดยเหตุผลหลักที่ทำให้จำนวนของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ในแต่ละประเทศมีจำนวนมาก และเป็นกำลังหลักในระบบเศรษฐกิจนั้น เนื่องมาจากการใช้งบประมาณในการลงทุนเริ่มต้นไม่มาก สำหรับการจัดตั้งธุรกิจ แต่ทั้งนี้ผู้ประกอบการจำนวนมากในหลายประเทศก็ยังประสบปัญหาต่าง ๆ ในการดำเนินธุรกิจ ได้แก่ ปัญหาการปรับตัวเข้าสู่ยุคเศรษฐกิจดิจิทัล นวัตกรรม ปัญหาจากการหาแหล่งเงินทุน การตลาด การบริหารจัดการต้นทุน องค์กรความรู้ การหาแหล่งวัตถุดิบ คุณภาพของสินค้า และพนักงาน โดยสอดคล้องกับงานวิจัยต่าง ๆ ที่ได้ศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยที่เป็นปัญหาและอุปสรรคของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) (Ghobakhloo, Sabouri, Hong, & Zulkifli, 2011; Modimogale & Kroeze, 2011; Kaya & Alpkan, 2012) อย่างไรก็ตามผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาด

กลางและขนาดย่อม (SMEs) ในประเทศไทยยังประสบปัญหาต่าง ๆ เช่น ความยากลำบากในการหาแหล่งเงินทุน ปัญหาจากอัตราดอกเบี้ย การขาดบุคลากรที่มีความชำนาญและสามารถในการแข่งขันทางธุรกิจ รวมถึงการวิจัยและพัฒนาสินค้าและบริการ (Chittithaworn, Islam, Kaewchana, & Yusuf, 2011) จากปัจจัยดังกล่าว การที่ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) จะเกิดและเติบโตได้อย่างยั่งยืน รวมถึงมีความสามารถในการแข่งขันนั้น ต้องอาศัยความสามารถของผู้ประกอบการและความช่วยเหลือสนับสนุนจากรัฐบาล (Irijayanti & Azis, 2012) ทั้งนี้ในประเทศไทยรัฐบาลได้ช่วยเหลือและสนับสนุน ผู้ประกอบการ ในด้านต่าง ๆ เช่น การจัดหาแหล่งเงินทุนตั้งต้น การแก้ไขกฎระเบียบ และการจัดตั้งหน่วยงานบ่มเพาะทางธุรกิจต่าง ๆ (Rojsurakitti, 2015) โดยในปี พ.ศ.2548 ทางสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา (สกอ.) ได้ตระหนักถึงความสำคัญและเริ่มกระบวนการบ่มเพาะวิสาหกิจในสถาบันอุดมศึกษาหรือศูนย์บ่มเพาะวิสาหกิจ (UBI) โดยในบริบทของศูนย์บ่มเพาะวิสาหกิจ หมายถึงการสร้างสภาพแวดล้อมให้วิสาหกิจเริ่มต้นที่อยู่ภายใต้การดูแลนั้น เกิดและพร้อมที่จะแข็งแรงต่อไป และสามารถออกไปสู่โลกแห่งธุรกิจจริงได้ (Spin Off) (นพดล เจียมสวัสดิ์, 2557) โดยวิสาหกิจเริ่มต้นนั้น หมายถึงธุรกิจใหม่หรือผู้ประกอบการใหม่ที่เริ่มต้นดำเนินธุรกิจได้ไม่นาน (Siaw & Rani, 2012) แต่ทั้งนี้ สำหรับผู้ประกอบการในแต่ละศูนย์บ่มเพาะวิสาหกิจส่วนใหญ่ก็ยังไม่ประสบความสำเร็จและประสบปัญหาในการดำเนินธุรกิจต่าง ๆ (คำรณ พิทักษ์, 2557) จากสถิติ พบว่า โดยส่วนใหญ่ผู้ประกอบการจะประสบความสำเร็จไม่ถึงร้อยละ 50 (ศุภชัย ปทุมนากุล, 2557) อย่างไรก็ตาม การไปสู่ความสำเร็จของผู้ประกอบการ หรือการที่นักศึกษาจะเริ่มต้นธุรกิจนั้นต้องอาศัยปัจจัยที่มีนัยสำคัญจากทั้งภายในและภายนอก (Hafkesbrink & Schroll, 2011) โดยเฉพาะปัจจัยส่วนบุคคล เช่น ทักษะคิดต่อการเป็นผู้ประกอบการ การรับรู้ศักยภาพในการประกอบการ (มารยาท โยศทอง และทรงวาด สุขเมืองมา, 2559)

จากความสำคัญดังกล่าว ทำให้ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะศึกษาความพร้อมของนักศึกษาในระดับอุดมศึกษาต่อการเป็นผู้ประกอบการ เพื่อนำผลที่ได้จากการวิจัยสามารถประยุกต์ใช้กับสถาบันการศึกษาและองค์กรธุรกิจในการสร้างแนวทางการสำหรับผู้ประกอบการ รวมถึงนำไปใช้สำหรับผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ในหน่วยงานอื่น ๆ และเสริมสร้างความตระหนักในปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จและความยั่งยืนของธุรกิจต่อไป

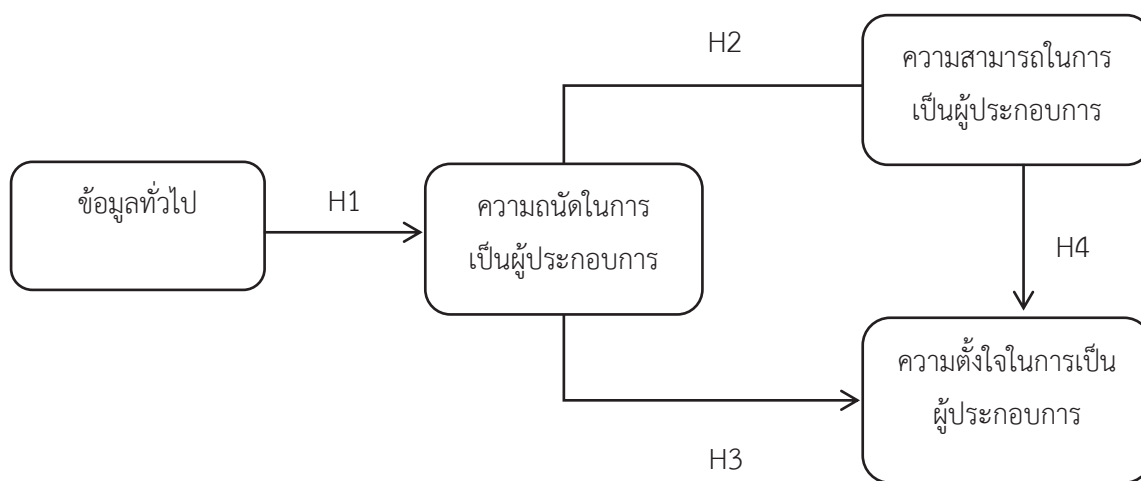
วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาถึงความถนัดของนักศึกษาต่อการเป็นผู้ประกอบการตามลักษณะทางประชากรศาสตร์
2. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความถนัดและความสามารถในการเป็นผู้ประกอบการ
3. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความถนัดและความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ
4. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถและความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ

ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

ผลที่ได้จากการวิจัยสามารถเป็นแนวนโยบายในการพัฒนาความถนัด ความสามารถของนักศึกษาเพื่อไปเป็นผู้ประกอบการ และยังสามารถประยุกต์ใช้กับสถาบันการศึกษาและองค์กรธุรกิจในการสร้างแนวทางสำหรับการเป็นผู้ประกอบการ รวมถึงนำไปใช้สำหรับผู้ประกอบวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ในหน่วยงานอื่น ๆ และเสริมสร้างความตระหนักในปัจจุบันที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จและความยั่งยืนของธุรกิจต่อไป

กรอบแนวคิดการวิจัย

รูปที่ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

สมมติฐานการวิจัย

H₁ นักศึกษาที่มีลักษณะทางประชากรศาสตร์ต่างกันมีความถนัดในการเป็นผู้ประกอบการแตกต่างกัน

H₂ ความถนัดในการเป็นผู้ประกอบการมีความสัมพันธ์กับความสามารถในการเป็นผู้ประกอบการ

H₃ ความถนัดในการเป็นผู้ประกอบการมีความสัมพันธ์กับความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ

H₄ ความสามารถในการเป็นผู้ประกอบการมีความสัมพันธ์กับความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ

ปัจจัยแห่งความสำเร็จของผู้ประกอบการ

ในยุคเศรษฐกิจดิจิทัล การปรับเปลี่ยนรูปแบบการดำเนินธุรกิจของผู้ประกอบวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) (European Commission, 2014) รวมทั้งการนำเทคโนโลยีสารสนเทศมาใช้ในการดำเนินธุรกิจ และช่วยในการตัดสินใจมีความจำเป็นอย่างมาก ดังนั้น ผู้ประกอบวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) จึงต้องเตรียมความพร้อมในการรับมือความเปลี่ยนแปลงที่รวดเร็ว (Oxford

Economics, 2011) นอกจากนี้ยังมีนัยสำคัญในการพัฒนาผลิตภัณฑ์ กลยุทธ์การเข้าสู่ตลาด การพัฒนาตลาดใหม่ การประชาสัมพันธ์ การบริการลูกค้า (Jahanshahi, Khaksar, Paghaleh, & Pitamber, 2011; Janaratne, 2014) ซึ่งสามารถช่วยกระตุ้นและสนับสนุนระบบเศรษฐกิจได้ (Brian, 2011)

ดังที่กล่าวมา จะเห็นได้ว่าผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) จำเป็นต้องมีความรู้ทางด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ รวมถึงธุรกิจและองค์กรจะต้องสามารถรับมือกับการเปลี่ยนแปลงที่รวดเร็วของเทคโนโลยีสารสนเทศในยุคเศรษฐกิจดิจิทัลได้ (Brynjolfsson & McAfee, 2012) ดังนั้นหากผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) มีความสามารถในการใช้งานเทคโนโลยีสารสนเทศที่เหมาะสมและทันสมัยจะสามารถพัฒนาธุรกิจได้อย่างมีนัยสำคัญ (Haug, Perderson, & Arlbjorn, 2011) ทั้งนี้การที่จะประสบความสำเร็จนั้นขึ้นอยู่กับปัจจัยต่าง ๆ เช่น ระดับความรู้ในการใช้งานเทคโนโลยีสารสนเทศ การรับรู้ถึงข้อดีและมีทัศนคติที่ดีต่อเทคโนโลยีสารสนเทศ (Vongchavalitkul, Singh, & Neal, 2003)

แม้ว่าเทคโนโลยีสารสนเทศจะสามารถรองรับกระบวนการทางธุรกิจ และการสื่อสารที่มีความสลับซับซ้อน แต่ผู้ประกอบการก็ยังคงต้องใช้บุคลากรที่มีทักษะด้านต่าง ๆ เช่น ความสามารถในการติดต่อสื่อสารและสร้างปฏิสัมพันธ์กับลูกค้าและคู่ค้าได้ ซึ่งจะต้องควบคู่ไปกับการพัฒนาความรู้ความสามารถในการใช้ระบบเทคโนโลยีสารสนเทศ (Brynjolfsson & McAfee, 2012) ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Ensari and Karabay (2014) ที่ได้วิจัยเกี่ยวกับปัจจัยที่มีนัยสำคัญต่อความสำเร็จและยั่งยืนของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) โดยแบ่งเป็นปัจจัยต่าง ๆ ดังนี้ ลักษณะของผู้ประกอบการ กลยุทธ์ในการบริหารจัดการ องค์กรความรู้ กระบวนการทางธุรกิจ สินค้าและบริการ ลูกค้า ตลาด ทรัพยากร แหล่งเงินทุน และความสามารถในการประยุกต์ใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ

สำหรับอีกหนึ่งปัจจัยในยุคปัจจุบันที่ผู้ประกอบการต้องคำนึงถึง คือ นวัตกรรม (European Commission, 2014) ซึ่งเป็นปัจจัยที่ทำให้ผู้ประกอบการสามารถรับมือกับสถานะเศรษฐกิจที่มีความไม่แน่นอนได้ (Mayhew, Simonoff, Baumol, Wiesenfeld, & Klein, 2012) อย่างไรก็ตาม ทัศนคติและความรู้ของผู้ประกอบการ ก็ยังมีบทบาทสำคัญต่อการพัฒนาด้านนวัตกรรมทางธุรกิจ (Oliver & Martin, 2011) ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับความแตกต่างของผู้ประกอบการที่มีนวัตกรรมและไม่มีความนวัตกรรมในประเทศสหรัฐอเมริกา พบว่าระดับการศึกษาและองค์ความรู้ของผู้ประกอบการมีความสัมพันธ์กับการพัฒนานวัตกรรมของผู้ประกอบการอย่างมีนัยสำคัญ (Gallardo & Scammahorn, 2011)

การทดสอบคุณลักษณะของการเป็นผู้ประกอบการ

ปัจจัยสู่ความสำเร็จของผู้ประกอบการสามารถทดสอบได้หลายทาง ทางหนึ่งที่ได้รับความนิยมทั้งในประเทศและต่างประเทศ คือ การใช้แบบสอบถามวัดความถนัดในการเป็นผู้ประกอบการ

(Isenberg, 2010) ความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ (Linan & Chen, 2009) และความสามารถในการเป็นผู้ประกอบการ (Hafkesbrink & Schroll, 2011) ของนักศึกษาหรือผู้ที่มีความคิดจะเริ่มต้นทำธุรกิจ โดย Daniel Isenberg ศาสตราจารย์ที่มีความเชี่ยวชาญด้านการฝึกฝนผู้ประกอบการ และเคยสอนที่ Harvard Business School มานานกว่า 11 ปี ได้สร้างแบบสอบถามวัดความถนัดในการเป็นผู้ประกอบการ เพื่อสอบถามว่าผู้ประกอบการนั้นมีความถนัดในการเป็นผู้ประกอบการ หากผู้ตอบแบบสอบถามตอบว่า “ใช่” มากกว่า 17 ข้อขึ้นไป แสดงว่า มีความถนัดในการเป็นผู้ประกอบการมากกว่าผู้ที่ตอบน้อยกว่า 17 ข้อ

ขณะที่ด้านความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ บุคคลตัดสินใจจะสร้างธุรกิจของตัวเองจากปัจจัย 3 ประการ (1) ความชอบส่วนบุคคลในการเป็นผู้ประกอบการ (2) แรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการ (3) ความสามารถในการเป็นผู้ประกอบการ ดังนั้นแบบสอบถามที่ใช้วัดความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการจึงออกแบบให้เป็นแบบมาตราวัด Likert-Scale แบบ 5 points ซึ่งเรียงลำดับคะแนนจากน้อยไปมาก ตั้งแต่ 1 ไม่เห็นด้วยมากที่สุด จนถึง 5 เห็นด้วยมากที่สุด โดยถามเกี่ยวกับสิ่งจูงใจ (Linan & Chen, 2009)

สำหรับด้านความสามารถในการเป็นผู้ประกอบการ Hafkesbrink and Schroll (2010) ได้กล่าวถึงในงานวิจัย Organizational Competences for Open Innovation in Small and Medium Sized Enterprises of the Digital Economy โดยระบุว่า ความสามารถขององค์กรสะท้อนถึงความสามารถส่วนบุคคล ซึ่งความสามารถส่วนบุคคลนี้จะแตกต่างกันไปตามทักษะประสบการณ์ และศักยภาพในการแสดงออก จากข้อมูลดังกล่าวทำให้ผู้วิจัยได้ออกแบบสอบถามที่เชื่อมโยงกับ (1) ความสามารถขององค์กร เช่น ความพร้อมขององค์กร ศักยภาพในการร่วมมือ ศักยภาพที่ดึงดูด และ (2) ความสามารถส่วนบุคคล เช่น ทักษะทางสังคม ทักษะการจัดการความรู้ ทักษะการเรียนรู้ด้วยตนเอง เป็นต้น

ระเบียบวิธีวิจัย

การศึกษานี้เป็นการศึกษาเชิงพรรณนา (Descriptive Research) ใช้รูปแบบการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) และการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) โดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการวิจัยเพื่อสำรวจตัวแปรต่าง ๆ กลุ่มตัวอย่างของการวิจัย ได้แก่ นักศึกษาสหกิจของมหาวิทยาลัยที่กำลังเข้าอบรมการเตรียมความพร้อมในการออกไปฝึกงานและกำลังจะสำเร็จการศึกษาในปีการศึกษาถัดไปจำนวนทั้งสิ้น 816 คน โดยเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive Sampling) การวิจัยนี้ใช้ระยะเวลาในการดำเนินงานตั้งแต่เดือนกุมภาพันธ์ ถึงเดือนมิถุนายน พ.ศ.2560 สาขาที่เลือกกลุ่มตัวอย่างดังกล่าว เนื่องจากนักศึกษาสหกิจเป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 3 และ ปีที่ 4 ซึ่งกำลังจะสำเร็จการศึกษา และกลุ่มตัวอย่างมีจำนวนมากโดยมาจากหลายคณะวิชาจึงทำให้เกิดการกระจายตัวได้ดีและเป็นกลุ่มตัวอย่างที่ชัดเจนตรงกับหัวข้อที่ทำวิจัย

เครื่องมือการวิจัย

เครื่องมือในการวิจัยใช้แบบสอบถามที่วัดความถนัดในการเป็นผู้ประกอบการ (Isenberg, 2010) ความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ (Linan & Chen, 2009) ความสามารถในการเป็นผู้ประกอบการ (Hafkesbrink & Schroll, 2010) โดยแบบสอบถามแบ่งเป็น 4 ส่วน

ส่วนที่ 1 เป็นคำถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถามจำนวน 8 ข้อ

ส่วนที่ 2 เป็นคำถามเกี่ยวกับความถนัดในการเป็นผู้ประกอบการจำนวน 20 ข้อ ข้อคำถามเป็นแบบประเมินค่า Likert Scale 5 ระดับ โดยเรียงลำดับความถนัดมากที่สุด มีค่าเท่ากับ 5 คะแนน จนถึงความถนัดน้อยที่สุด มีค่าเท่ากับ 1 คะแนน

ส่วนที่ 3 เป็นคำถามเกี่ยวกับความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการจำนวน 10 ข้อ ข้อคำถามเป็นแบบประเมินค่า Likert Scale 5 ระดับ โดยเรียงลำดับความตั้งใจมากที่สุด มีค่าเท่ากับ 5 คะแนน จนถึงความตั้งใจน้อยที่สุด มีค่าเท่ากับ 1 คะแนน

ส่วนที่ 4 เป็นคำถามเกี่ยวกับความสามารถในการเป็นผู้ประกอบการจำนวน 10 ข้อ ข้อคำถามเป็นแบบประเมินค่า Likert Scale 5 ระดับ โดยเรียงลำดับความสามารถมากที่สุด มีค่าเท่ากับ 5 คะแนน จนถึงความสามารถน้อยที่สุด มีค่าเท่ากับ 1 คะแนน

ทั้งนี้แบบสอบถามมีข้อคำถามรวม 48 ข้อ คะแนนเฉลี่ยมีค่าตั้งแต่ 0 – 5 คะแนน จัดอันดับแบบอิงเกณฑ์คำนวณหาอันตรภาคชั้น (ชูศรี วงศ์รัตน์, 2544) เป็น 5 ระดับ โดยระดับความถนัด/ความตั้งใจ/ความสามารถ มี 5 ระดับ ดังนี้ คือ

4.21 - 5.00 คะแนน คือ ระดับมากที่สุด

3.41 - 4.20 คะแนน คือ ระดับมาก

2.61 - 3.40 คะแนน คือ ระดับปานกลาง

1.81 - 2.60 คะแนน คือ ระดับน้อย

และ 1.00 - 1.80 คะแนน คือ ระดับน้อยที่สุด

คณะผู้วิจัยตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาโดยผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 3 ท่าน และนำแบบสอบถามที่ผ่านการพิจารณาตรวจสอบจากผู้ทรงคุณวุฒิ แล้วมาปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะ เพื่อให้มีความชัดเจนและมีความเหมาะสมมากขึ้น นอกจากนี้ คณะผู้วิจัยได้ตรวจสอบความเที่ยงของเครื่องมือโดยคำนวณหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา ของความถนัดในการเป็นผู้ประกอบการ ได้ค่าความเที่ยงของแบบสอบถามเท่ากับ 0.93 ส่วนความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ ได้ค่าความเที่ยงของแบบสอบถามเท่ากับ 0.85 และความสามารถในการเป็นผู้ประกอบการ ได้ค่าความเที่ยงของแบบสอบถามเท่ากับ 0.90

ผลการวิจัย

ตารางที่ 1 แสดงข้อมูลประชากรแบ่งตามเพศและคณะ

คณะ	ชาย		หญิง		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
คณะบริหารธุรกิจ	105	12.87	214	26.23	319	39.10
คณะนิเทศศาสตร์	108	13.24	82	10.05	190	23.29
คณะศิลปศาสตร์	37	4.53	84	10.29	121	14.82
คณะวิศวกรรมศาสตร์	91	11.15	7	0.86	98	12.01
คณะวิทยาศาสตร์	29	3.55	22	2.70	51	6.25
คณะเทคโนโลยีสารสนเทศ	22	2.70	10	1.23	32	3.93
ไม่ระบุ	3	0.37	2	0.25	5	0.62
รวม	395	48.41	421	51.59	816	100.00

จากตารางที่ 1 พบว่า กลุ่มตัวอย่างเป็นเพศชาย จำนวน 395 คน คิดเป็นร้อยละ 48.41 เพศหญิง จำนวน 421 คน คิดเป็นร้อยละ 51.59 คณะวิชาที่ศึกษา พบว่า มาจากคณะบริหารมากที่สุด จำนวน 319 คน คิดเป็นร้อยละ 39.10 คณะนิเทศศาสตร์ จำนวน 190 คน คิดเป็นร้อยละ 23.29 คณะศิลปศาสตร์ จำนวน 121 คน คิดเป็นร้อยละ 14.82 คณะวิศวกรรมศาสตร์ จำนวน 98 คน คิดเป็นร้อยละ 12.01 คณะวิทยาศาสตร์ จำนวน 51 คน คิดเป็นร้อยละ 6.25 คณะเทคโนโลยีสารสนเทศ จำนวน 32 คน คิดเป็นร้อยละ 3.93 และไม่ระบุคณะ จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 0.62 ตามลำดับ

ตารางที่ 2 แสดงข้อมูลประชากรแบ่งตามคณะและความถนัดในการเป็นผู้ประกอบการ

คณะ	ถนัด		ไม่ถนัด		รวม
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	
คณะบริหารธุรกิจ	68	21.32	251	78.68	319
คณะนิเทศศาสตร์	53	27.89	137	72.11	190
คณะศิลปศาสตร์	28	23.14	93	76.86	121
คณะวิศวกรรมศาสตร์	32	32.65	66	67.35	98
คณะวิทยาศาสตร์	11	21.57	40	78.43	51
คณะเทคโนโลยีสารสนเทศ	7	21.88	25	78.13	32
ไม่ระบุ	2	40.00	3	60.00	5
รวม	201	24.63	615	75.37	816

จากตารางที่ 2 พบว่า นักศึกษาไม่มีความถนัดในการเป็นผู้ประกอบการ จำนวน 615 คน คิดเป็นร้อยละ 75.37 และมีความถนัดในการเป็นผู้ประกอบการจำนวน 201 คน คิดเป็นร้อยละ 24.63 และเมื่อแยกตามรายคณะวิชา พบว่า นักศึกษาคณะวิศวกรรมศาสตร์มีความถนัดในการเป็นผู้ประกอบการมากที่สุด จำนวน 32 คน คิดเป็นร้อยละ 32.65 คณะนิเทศศาสตร์มีความถนัดในการเป็นผู้ประกอบการจำนวน 53 คน คิดเป็นร้อยละ 27.89 คณะศิลปศาสตร์มีความถนัดในการเป็นผู้ประกอบการ จำนวน 28 คน คิดเป็นร้อยละ 23.14 ตามลำดับ ทั้งนี้ นักศึกษาที่ไม่มีความถนัดในการเป็นผู้ประกอบการมากที่สุด คือ คณะบริหารธุรกิจ จำนวน 251 คน คิดเป็นร้อยละ 78.68 คณะวิทยาศาสตร์จำนวน 40 คน คิดเป็นร้อยละ 78.43 และคณะเทคโนโลยีสารสนเทศ จำนวน 25 คน คิดเป็นร้อยละ 78.13 ตามลำดับ

ผลการทดสอบสมมติฐาน

สมมติฐาน H_1 นักศึกษามีความถนัดในการเป็นผู้ประกอบการแตกต่างกันตามลักษณะทางประชากรศาสตร์

$H_{1.1}$ นักศึกษามีความถนัดในการเป็นผู้ประกอบการแตกต่างกันตามเพศ

H_0 : นักศึกษามีความถนัดในการเป็นผู้ประกอบการไม่แตกต่างกันตามเพศ

H_1 : นักศึกษามีความถนัดในการเป็นผู้ประกอบการแตกต่างกันตามเพศ

ตารางที่ 3 แสดงข้อมูลความแตกต่างระหว่างความถนัดในการเป็นผู้ประกอบการแบ่งตามเพศ

Statistic	Value	df	Asymp. Sig. (2-tailed)	Exact Sig. (2-tailed)	Exact Sig. (1-tailed)
Pearson Chi-Square	9.24	1	0.002		
Likelihood Ratio	9.26	1	0.002		
Fisher's Exact Test				0.003	0.002
Continuity Correction	8.76	1	0.003		
Linear-by-Linear Association	9.23	1	0.002		
N of Valid Cases	816				

จากตารางที่ 3 พบว่า ผลการทดสอบสมมติฐานโดยใช้สถิติพบว่าค่า $[Sig = .003] < [\alpha = 0.05]$ ดังนั้นจึง ปฏิเสธ H_0 ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 แสดงว่า นักศึกษามีความถนัดในการเป็นผู้ประกอบการแตกต่างกันตามเพศ

$H_{1.2}$ นักศึกษามีความถนัดในการเป็นผู้ประกอบการแตกต่างกันตามรายได้จากอาชีพเสริม

H_0 : นักศึกษามีความถนัดในการเป็นผู้ประกอบการไม่แตกต่างกันตามรายได้จากอาชีพเสริม

H_1 : นักศึกษามีความถนัดในการเป็นผู้ประกอบการแตกต่างกันตามรายได้จากอาชีพเสริม

ตารางที่ 4 แสดงข้อมูลความแตกต่างในความถนัดในการเป็นผู้ประกอบการตามรายได้จากอาชีพเสริม

Statistic	Value	df	Asymp. Sig. (2-tailed)	Exact Sig. (2-tailed)	Exact Sig. (1-tailed)
Pearson Chi-Square	9.51	1	0.002		
Likelihood Ratio	9.20	1	0.002		
Fisher's Exact Test				0.003	0.002
Continuity Correction	8.96	1	0.003		
Linear-by-Linear Association	9.50	1	0.002		
N of Valid Cases	816				

จากตารางที่ 4 พบว่า ผลการทดสอบสมมติฐานโดยใช้สถิติพบว่าค่า [Sig = 0.003] < [α = 0.05] ดังนั้นจึง ปฏิเสธ H_0 ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 แสดงว่า นักศึกษามีความถนัดในการเป็นผู้ประกอบการแตกต่างกันตามรายได้จากอาชีพเสริม

$H_{1.3}$ นักศึกษามีความถนัดในการเป็นผู้ประกอบการแตกต่างกันตามคณะที่ศึกษา

H_0 : นักศึกษามีความถนัดในการเป็นผู้ประกอบการไม่แตกต่างกันตามคณะที่ศึกษา

H_1 : นักศึกษามีความถนัดในการเป็นผู้ประกอบการแตกต่างกันตามคณะที่ศึกษา

ตารางที่ 5 แสดงข้อมูลความแตกต่างในความถนัดในการเป็นผู้ประกอบการตามตามคณะที่ศึกษา

Statistic	Value	df	Asymp. Sig. (2-tailed)
Pearson Chi-Square	9.51	6	0.273
Likelihood Ratio	9.20	6	0.293
N of Valid Cases	816		

จากตารางที่ 5 พบว่า ผลการทดสอบสมมติฐานโดยใช้สถิติพบว่าค่า [Sig =0.273] > [α = 0.05] ดังนั้นจึง ยอมรับ H_0 ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 แสดงว่า นักศึกษามีความถนัดในการเป็นผู้ประกอบการไม่แตกต่างกันตามคณะที่ศึกษา

H_2 ความถนัดในการเป็นผู้ประกอบการมีความสัมพันธ์กับความสามารถในการเป็นผู้ประกอบการ

H_0 : ความถนัดในการเป็นผู้ประกอบการไม่มีความสัมพันธ์กับความสามารถเป็นผู้ประกอบการ

H₁: ความถนัดในการเป็นผู้ประกอบการมีความสัมพันธ์กับความสามารถผู้ประกอบการ

ตารางที่ 6 แสดงข้อมูลความสัมพันธ์ระหว่างความถนัดในการเป็นผู้ประกอบการและความสามารถในการเป็นผู้ประกอบการ

Mean	Std. Deviation	Std. Error Mean	95% Confidence Interval of the Difference		t	df	Sig. (2-tailed)
			Lower	Upper			
			-1.54	0.84			

จากตารางที่ 6 พบว่า ผลการทดสอบสมมติฐานโดยใช้สถิติพบว่าค่า [Sig =0.000] < [α = 0.05] ดังนั้นจึง ปฏิเสธ H₀ ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 แสดงว่า ความถนัดในการเป็นผู้ประกอบการมีความสัมพันธ์กับความสามารถในการเป็นผู้ประกอบการ

H₃ ความถนัดในการเป็นผู้ประกอบการมีความสัมพันธ์กับความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ

H₀: ความถนัดในการเป็นผู้ประกอบการไม่มีความสัมพันธ์กับความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ

H₁: ความถนัดในการเป็นผู้ประกอบการมีความสัมพันธ์กับความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ

ตารางที่ 7 แสดงข้อมูลความสัมพันธ์ระหว่างความถนัดและความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ

Mean	Std. Deviation	Std. Error Mean	95% Confidence Interval of the Difference		t	df	Sig. (2-tailed)
			Lower	Upper			
			-2.2	0.9			

จากตารางที่ 7 พบว่า ผลการทดสอบสมมติฐานโดยใช้สถิติพบว่าค่า [Sig =0.000] < [α = 0.05] ดังนั้นจึง ปฏิเสธ H₀ ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 แสดงว่า ความถนัดในการเป็นผู้ประกอบการมีความสัมพันธ์กับความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ

H₄ ความสามารถในการเป็นผู้ประกอบการมีความสัมพันธ์กับความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ

H₀: ความสามารถในการเป็นผู้ประกอบการไม่มีความสัมพันธ์กับความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ

H₁: ความสามารถในการเป็นผู้ประกอบการมีความสัมพันธ์กับความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ

ตารางที่ 8 แสดงข้อมูลความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถและความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ

		ความตั้งใจ	ความสามารถ
ความตั้งใจ	Pearson Correlation	1.00	.50
	Sig. (2-Tailed)		.000
	N	816	816
ความสามารถ	Pearson Correlation	.50	1.00
	Sig. (2-Tailed)	.000	
	N	816	816

จากตารางที่ 8 พบว่า ผลการทดสอบสมมติฐานโดยใช้สถิติพบว่าค่า [Sig = 0.000] < [$\alpha = 0.05$] ดังนั้นจึง ปฏิเสธ H₀ ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 แสดงว่า ความสามารถในการเป็นผู้ประกอบการมีความสัมพันธ์กับความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ

ผลการวิจัย

ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่เป็นเพศหญิงจำนวน 421 คน คิดเป็นร้อยละ 51.59 มาจากคณะบริหารมากที่สุดจำนวน 319 คน คิดเป็นร้อยละ 39.09 รายได้เฉลี่ยต่อเดือนน้อยกว่า 10,000 บาท จำนวน 537 คน คิดเป็นร้อยละ 65.81 ไม่มีรายได้จากอาชีพเสริม จำนวน 585 คน คิดเป็นร้อยละ 71.69 นักศึกษาส่วนใหญ่ไม่มีความถนัดในการเป็นผู้ประกอบการ จำนวน 585 คน คิดเป็นร้อยละ 71.69 โดยนักศึกษาคณะวิศวกรรมศาสตร์มีความถนัดในการเป็นผู้ประกอบการมากที่สุด จำนวน 32 คน คิดเป็นร้อยละ 32.65 ทั้งนี้ นักศึกษาที่มีความถนัดในการเป็นผู้ประกอบการน้อยที่สุด คือ คณะบริหารธุรกิจ จำนวน 251 คน คิดเป็นร้อยละ 78.68 สำหรับด้านความถนัดในการเป็นผู้ประกอบการ พบว่า นักศึกษามีความถนัดในการเป็นผู้ประกอบการแตกต่างกันตามเพศ และรายได้จากอาชีพเสริม โดยความถนัดในการเป็นผู้ประกอบการมีความสัมพันธ์กับความสามารถในการเป็นผู้ประกอบการ ความถนัดในการเป็นผู้ประกอบการมีความสัมพันธ์กับความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ และความสามารถในการเป็นผู้ประกอบการมีความสัมพันธ์กับความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ

การอภิปรายผลและสรุป

ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษามีความถนัดในการเป็นผู้ประกอบการแตกต่างกัน ตามเพศและ รายได้จากอาชีพเสริม ซึ่งเป็นความแตกต่างในด้านลักษณะทางประชากรศาสตร์สอดคล้องกับงานวิจัย ของ Boyd and Vozikis (1994) เรื่อง The Influence of self-efficacy on the development of entrepreneurial intentions and actions และ Lee and Wong (2004) เรื่อง An Exploratory Study of Technopreneurial Intentions: A Career Anchor Perspective ที่พบว่า ลักษณะทาง ประชากรศาสตร์เป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ และความรู้ที่แตกต่างกัน หลากหลายของผู้ประกอบการส่งผลต่อกิจกรรมทางธุรกิจของผู้ประกอบการ

ในด้านเพศสอดคล้องกับงานวิจัยของ Kepler, Shane, and Heights (2007) เรื่อง Are Male and Female Entrepreneurs Really That Different? พบว่า เพศมีผลต่อการคาดหวังที่ แตกต่างกัน เหตุผลในการเริ่มต้นทำธุรกิจ แรงจูงใจ แหล่งของโอกาสและประเภทของธุรกิจ และยัง พบข้อมูลที่น่าสนใจในประเด็นต่างๆ เช่น ผู้ชายจะมีประสบการณ์ในการทำธุรกิจก่อนที่จะเริ่มต้นทำ ธุรกิจ และมีความคาดหวังในการทำธุรกิจมากกว่าผู้หญิง ผู้ชายมักจะใช้เทคโนโลยีช่วยในการทำธุรกิจ ซึ่งเป็นธุรกิจที่สูญเสียข้อได้เปรียบทางการแข่งขันอย่างรวดเร็ว และมีฐานลูกค้าที่มีการกระจายตัวทาง ภูมิศาสตร์น้อย ขณะที่ Yu and Chen (2016) วิจัยเรื่อง Gender Moderates Firms' Innovation Performance and Entrepreneurs' Self-Efficacy and Risk Propensity พบว่า เพศ มีความสัมพันธ์กับความสามารถในการเป็นผู้ประกอบการและการคิดค้นนวัตกรรม โดยเพศชายมีความสามารถในการเป็นผู้ประกอบการและการคิดค้นนวัตกรรมมากกว่าเพศหญิง

สำหรับด้านความถนัดในการเป็นผู้ประกอบการมีความสัมพันธ์กับความสามารถในการเป็นผู้ประกอบการ ความถนัดในการเป็นผู้ประกอบการมีความสัมพันธ์กับความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ และความสามารถในการเป็นผู้ประกอบการมีความสัมพันธ์กับความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ ผลการวิจัยสอดคล้องกับงานวิจัยของ Farhangmehr, Goncalves, and Sarmento (2016) เรื่อง Predicting entrepreneurial motivation among university students: The role of entrepreneurship education พบว่า ความสามารถของนักศึกษาที่จะเป็นผู้ประกอบการบ่งบอก ถึงแรงจูงใจของการทำธุรกิจ ผลการวิจัยแนะนำว่า การเพิ่มแรงจูงใจของผู้ประกอบการ ควรเน้นไปที่ การพัฒนานักศึกษาในทักษะทางจิตวิทยาและทักษะทางสังคม โดยครอบคลุมถึงมุมมองด้านอารมณ์ และการคิดเชิงวิพากษ์ สำหรับด้านความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ สอดคล้องกับงานวิจัยของ Tong, Tong, and Loy (2011) เรื่อง Factor Influencing Entrepreneurial Intention Among University Students พบว่า ความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับความต้องการความสำเร็จ ปรารถนาอิสระ ครอบครัวมีพื้นฐานทางธุรกิจ และแรงกดดันทางสังคมจากบุคคลรอบข้าง เช่น เพื่อน ครอบครัว หุ่นส่วน หรือคนต้นแบบที่สำคัญ

ข้อเสนอแนะที่ได้จากการวิจัย

1. ข้อเสนอแนะสำหรับภาครัฐ ดังนี้ ภาครัฐควรร่วมมือกับสถาบันอุดมศึกษา ในการส่งเสริม การฝึกอบรมเพื่อสร้างแรงบันดาลใจในการเป็นผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ทั้งนี้ การอบรมดังกล่าว ควรมีเนื้อหาที่ผู้เข้าร่วมจะได้เรียนรู้ด้านวิชาการและวิธีปฏิบัติที่ทันสมัยในการ บริหารจัดการและการประกอบธุรกิจ (สุชาติ ไตรภพสกุล, 2558) ทั้งนี้ โครงการดังกล่าวควรมีการ วางแผนโครงการ คัดเลือกนักศึกษาหรือผู้ที่สนใจที่ต้องการเป็นผู้ประกอบการ คัดเลือกผู้สอนที่เป็น ผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จหรือล้มเหลว และมีการประเมินผลโครงการอย่างชัดเจน

2. ข้อเสนอแนะสำหรับมหาวิทยาลัย ดังนี้ มหาวิทยาลัยควรให้ความสำคัญในการจัดการเรียน การสอน หรือวิชาที่สร้างทัศนคติที่ดีต่อการเป็นผู้ประกอบการใหม่ให้กับนักศึกษา และควรมีการ พัฒนาหลักสูตรและโครงสร้างพื้นฐานของมหาวิทยาลัยให้สอดคล้องกับการสร้างผู้ประกอบการใหม่ (Mustapha & Selvaraju, 2015) สถาบันการศึกษาควรมีนโยบายการสร้างเครือข่ายหรือชุมชน ผู้ประกอบการ และสร้างวัฒนธรรมการเป็นผู้ประกอบการใหม่ให้นักศึกษา(Arif, Bidin, Sharif, & Ahmad, 2010) ทั้งนี้ควรจัดการเรียนการสอนที่เน้นการปฏิบัติในสถานประกอบการ การดูงาน เพื่อให้ ปลูกฝังแนวคิด และเห็นประโยชน์จากการเป็นผู้ประกอบการ โดยอาจารย์ทุกท่าน ควรปลูกฝังแนวคิด การเป็นผู้ประกอบการใหม่ให้นักศึกษาในระหว่างที่สอนรายวิชา และจัดกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการทำ ธุรกิจ เพื่อแทรกแนวคิดการเป็นผู้ประกอบการให้กับนักศึกษา

3. ข้อเสนอแนะสำหรับนักศึกษาที่ต้องการเป็นผู้ประกอบการใหม่ ดังนี้ นักศึกษาควรมีทัศนคติ ที่ดีต่อการเป็นผู้ประกอบการ โดยทัศนคตินี้ได้รับอิทธิพลจากนักการศึกษาหรืออาจารย์ การสร้าง นโยบาย และตัวอย่างผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จ ซึ่งส่งผลต่อความตั้งใจในการเป็น ผู้ประกอบการของนักศึกษา (Juthje & Franke, 2003) นักศึกษาควรมีความพร้อมในการสลับสับเปลี่ยน วิธีการเรียนรู้และแนวทางการปฏิบัติจากหลักสูตรที่เรียนตามปกติ เพื่อการเรียนรู้สำหรับการเป็น ผู้ประกอบการใหม่ (Keat, Selvarajah, & Meyer, 2011) อย่างไรก็ตาม ผลการวิจัยชี้ให้เห็นว่า ความถนัด ในการเป็นผู้ประกอบการมีความสัมพันธ์กับความสามารถในการเป็นผู้ประกอบการ ความถนัดในการ เป็นผู้ประกอบการมีความสัมพันธ์กับความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ และความสามารถในการ เป็นผู้ประกอบการ มีความสัมพันธ์กับความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ ดังนั้นนักศึกษาควรหา ความถนัดและความสามารถของตนเองก่อนจบการศึกษา และแสดงออกถึงความตั้งใจในการเป็น ผู้ประกอบการด้วยการศึกษาด้านที่ตนเองถนัดให้ลึกซึ้ง เพื่อวางแผนการทำงานและการประกอบ ธุรกิจ ซึ่งจะส่งผลให้นักศึกษาประสบความสำเร็จในการทำธุรกิจ

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาการเตรียมความพร้อมของผู้ประกอบการขนาดเล็กและขนาดย่อมสู่ธุรกิจยุคดิจิทัล
2. การนำเทคโนโลยีสารสนเทศมาใช้ในการประกอบธุรกิจของผู้ประกอบการใหม่
3. ควรศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะทางประชากรศาสตร์ของนักศึกษาและแนวโน้มของผู้ประกอบการ (Yasin, Mahmood, & Jaafar, 2011)

เอกสารอ้างอิง

- คำรณ พิทักษ์. (2557). *UBI ก้าวเข้าสู่ความสำเร็จของผู้ประกอบการ*. สงขลา: ศูนย์บ่มเพาะวิสาหกิจ อุทยานวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.
- ชูศรี วงศ์รัตน์. (2544). *เทคนิคการใช้สถิติเพื่อการวิจัย*. กรุงเทพมหานคร: พีบี ฟอเรนบู้คเซนเตอร์.
- นพดล เจียมสวัสดิ์. (2557). *UBI ก้าวเข้าสู่ความสำเร็จของผู้ประกอบการ*. สงขลา: ศูนย์บ่มเพาะวิสาหกิจ อุทยานวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.
- มารยาท โยยศทอง, และทรงวาด สุขเมืองมา. (2559). ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาปริญญาตรี: กรณีศึกษามหาวิทยาลัยกรุงเทพ. *สุทธิปริทัศน์*, 30(95), 103-115.
- ศุภชัย ปทุมนากุล. (2557). *UBI ก้าวเข้าสู่ความสำเร็จของผู้ประกอบการ*. สงขลา: ศูนย์บ่มเพาะวิสาหกิจ อุทยานวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.
- สุชาติ ไตรภพสกุล. (2558). อิทธิพลปัจจัยแรงจูงใจต่อการเป็นผู้ประกอบการที่มีต่อการเติบโตและความมุ่งหวังที่จะเติบโตของธุรกิจ: กรณีศึกษาประเทศไทย. *สุทธิปริทัศน์*, 29(9), 75-93.
- Arif, A. H. M., Bidin, Z., Sharif Z., & Ahmad, A. (2010). Predicting entrepreneurial intention among Malay University accounting students in Malaysia. *University Tun Abdul Razak e-Journal*, 6(1), 1–10. Retrieved June 7, 2017 from http://ejournal.unirazak.edu.my/articles/Predicting_Entrepreneur_p1v6n1Jan10.pdf
- Boyd, N. G., & Vozikis, G. S. (1994). The Influence of self-efficacy on the development of entrepreneurial intentions and actions. *Entrepreneurship Theory and Practice*, 18(4), 63-77.
- Brian, W. (2011). The second economy. *Mckinsey Quarterly*, October, 1-9.

- Brynjolfsson, E., & McAfee, A. (2012). *Race against the machine : How the digital revolution is accelerating innovation, driving productivity and irreversibly transforming employment and the economy*. The MIT Center for Digital Business. Retrieved January 24, 2015 from http://ebusiness.mit.edu/research/Briefs/Brynjolfsson_McAfee_Race_Against_the_Machine.pdf
- Chittithaworn, C., Islam, A., Kaewchana, T., & Yusuf, D. (2011). Factors affecting business success of Small & Medium Enterprise (SMEs) in Thailand. *Asian Social Science*, 7(5), 180-190.
- Ensari, M. S., & Karabay, M. E. (2014). What helps to make SMEs successful in global markets?. *Procedia- Social and Behavioral Sciences*, 150(2014), 192-201.
- European Commission. (2014). *Expert group on taxation of the digital economy. Working paper: Digital economy – facts & figures (digit/008/2014)*. Belgium: Brussels.
- Farhangmehr, M., Goncalves, P., & Sarmiento, M. (2016). Predicting entrepreneurial motivation among university students: The role of entrepreneurship education. *Education and Training*, 58(7-8), 861-881.
- Gallardo, R., & Scammahorn, R. (2011). Determinants of innovative versus non-innovative entrepreneurs in three southern states. *The Official Journal of the Southern Regional Science Association*, 41(2011), 103-117.
- Ghobakhloo, M., Sabouri, M. S., Hong, T. Si., & Zulkifli, N. (2011). Information technology adoption in small and medium-sized enterprises; An appraisal of two decades literature. *Interdisciplinary Journal of Research in Business*, 1(7), 52-80.
- Hafkesbrink, & Schroll. (2010). Organizational competences for open innovation in small and medium sized enterprises of the digital economy. In Schlichter, J., Hoppe, H. U., & Hafkesbrink, J. (Eds.), *Competence management for open innovation* (pp. 21-51). Lohmar, Germany: JOSEF EUL VERLAG.
- Hafkesbrink, & Schroll. (2011). Innovation 3.0: embedding into community knowledge - collaborative organizational learning beyond open innovation. *Journal of Innovation Economics & Management*, 2011/1 : 206 DOI 10.3917/jie.007.0055.
- Haug, A., Perderson, S. G., & Arlbjorn, J. S. (2011). IT readiness in small and medium sized enterprise. *Industrial Management & Data Systems*, 111(4), 490-508.

- Irijayanti, M., & Azis, A. M. (2012). Barrier factors and potential solutions for Indonesian SMEs. *Procedia Economics and Finance*, 4(2012), 3-12.
- Isenberg, D. (2010). Should you be an entrepreneur?. *Harvard Business Review*, Retrieved January 24, 2017 from <https://hbr.org/2010/02/should-you-be-an-entrepreneur>
- Jahanshahi, A. A., Khaksar, S. M. S., Paghaleh, M. J., & Pitamber, B. K. (2011). The application of electronic commerce among small and medium enterprise: from business process view. *International Journal of Business and Social Science*, 2(5), 142-148.
- Janaratne, N. (2014). A framework for improving innovation capability of SMEs to enhance competitiveness in the digital economy. Paper presented at 27th Annual SEAANZ Conference Proceedings 16-18 July. Sydney, Australia: Small Enterprise Association of Australia and New Zealand.
- Juthje, C., & Franke, N. (2003). The 'making' of an entrepreneur testing a model of entrepreneurial intent among engineering students at MIT. *R & D Management*, 33(2), 135-147.
- Kaya, S., & Alpan, L. (2012). Problems and solution proposals for SMEs in Turkey. *Emerging Markets Journal*, 2(2012), 31-45.
- Keat, O. Y., Selvarajah, C., & Meyer, D. (2011). Inclination towards entrepreneurship among university students: An empirical study of Malaysian University Students, *International Journal of Business Social Science*, 2(4), 206-220.
- Kepler, E., Shane, S., & Heights, S. (2007). Are male and female entrepreneurs really that different?. *Small Business Research Summary*, 309, 61.
- Lee, & Wong. (2004). An exploratory study of technopreneurial intentions: A career anchor perspective. *Journal of Business Venturing*, 19(1), 7-28. Retrieved July 3, 2017 from www.sciencedirect.com/journal/journal-of-business-venturing/vol/19/issue/1
- Linan, F., & Chen, Y. W. (2009). Development and Cross-Cultural application of a specific instrument to measure entrepreneurial intentions. *Entrepreneurship Theory and Practice*, 33(3), 593-617.

- Mayhew, M. J., Simonoff, Jeffrey S., Baumol, William J., Wiesenfeld, Batia M., & Klein, Michael W. (2012). Exploring innovative entrepreneurship and its ties to higher educational experiences. *Res High Educ*, 53(8), 831–859.
- Modimogale, L., & Kroeze, J. H. (2011). The role of ICT within small and medium enterprises in Gauteng. *Communications of the IBIMA*, 2011(2011), 1-12.
- Mustapha, M., & Selvaraju, M. (2015). Personal attributes, family influences, entrepreneurship education and entrepreneurship inclination among university students. *Kajian Malaysia*, 33(1), 155-172.
- Oliver, T., & Martin, M. F. (2011). Literature review of information technology adoption models at firm level. *The Electronic Journal Information Systems Evaluation*, 14(1), 110-121.
- Oxford Economics. (2011). *The new digital economy: How it will transform business [White paper]*. Retrieved April 24, 2015 from https://www.corp.att.com/emea/docs/the_new_digital_economy.pdf
- Rojsurakitti, T. (2015). SMEs high growth in Thailand. *Archive Research Journal*, 3(1), 209-217.
- Siaw, C. L., & Rani, N. S. A. (2012). A critical review on the regulatory and legislation challenges faced by halal start-up SMEs food manufacturers in Malaysia. *Procedia-Social and behavioral Sciences*, 57(2012), 541-548.
- Tong, X. F., Tong, D. Y. K., & Loy, L. C. (2011). Factor influencing entrepreneurial intention among university students. *International Journal of Social Science and Humanity Studies*, 3(1), 487-496.
- Vongchavalitkul, B., Singh, P., & Neal, J. (2003). The role of individual and organizational factors in the adoption and use of new technology: The case of internet use by business school faculty in Thailand. *International Journal of Continuing Engineering Education and Lifelong Learning*, 13(5/6), 513-529.
- Yasin, A. Y. M., Mahmood, N. A. A. N., & Jaafar, N. A. N. (2011). Students' entrepreneurial inclination at a Malaysian Polytechnic. *Journal International Education Studies*, 4(2), 198–207.

Yu, J., & Chen, S. (2016). Gender moderates firms' innovation performance and entrepreneurs' self- efficacy and risk propensity. *Social Behavior and Personality*, 44(4), 679-692.